

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **R.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2020 r.,
wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K [...], wnioskodawca został uznany za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją obrońcy, w której podniesiono zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 185a § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny w [...]., wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa [...], utrzymał w mocy powyższe orzeczenie.

W dniu 7 września 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu. W

uzasadnieniu wniosku podniósł istnienie okoliczności mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania w jego sprawie. Do tych – zdaniem skazanego – nowych okoliczności należy popełnienie przestępstw z art. 231 k.k. i 235 k.k. na etapie postępowania przygotowawczego oraz ujawnienie się nowych faktów i dowodów.

W uzupełnieniu tego wniosku – pismo z dnia 16 października 2020 r. – R.P. podniósł, że w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 § 1 pkt 9, 10 i 11 k.p.k. W ocenie wnioskodawcy są one wynikiem sposobu prowadzenia postępowania przygotowawczego i przestępczego i podstępного stworzenia danych uzasadniających fakt popełnienia przez niego przestępstwa. Wskazał też na wadliwe zastosowanie przepisu art. 64 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym należało, w trybie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Stosownie do dyspozycji 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie. Przypomnieć trzeba, że wyróżnić można trzy grupy okoliczności, które stanowić mogą podstawę do wznowienia postępowania. Po pierwsze, wznowienie jest możliwe, jeśli okaże się, że w związku z postępowaniem prowadzonym w sprawie doszło do popełnienia przestępstwa, co mogło z kolei rzutować na treść rozstrzygnięcia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.). Po drugie, w sprawie mogą pojawić się nowe fakty lub dowody, świadczące o niewinności skazanego, skazaniu go za przestępstwo zagrożone surowszą karą, nieuwzględnieniu okoliczności zobowiązujących na nadzwyczajnego złagodzenia kary albo błędnym przyjęciu okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Po trzecie, pod pewnymi warunkami możliwe jest wznowienie postępowania z urzędu w razie ujawnienia uchybienia przyjmującego

postać tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do problematyki bezwzględnych przyczyn odwoławczych, trzeba wskazać, że była ona już przedmiotem badania Sądu Najwyższego i postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. IV KO 46/20, stwierdzono brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych nowych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowienia postępowania – na wniosek lub z urzędu.

Wobec tego, że treść wniosku wskazuje jednoznacznie, że zgłoszone w nim żądanie wznowienia postępowania jest wyrazem dezaprobaty skazanego dla sposobu prowadzenia postępowania, oceny materiały dowodowego i dokonanych ustaleń faktycznych zaznaczyć należy, iż wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego prowadzenia kontroli odwoławczej i badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności karnej wnioskodawcy. Powyższe było przedmiotem kontroli instancyjnej Sądu Apelacyjnego, który rozpoznawał apelację obrońcy skazanego.

Jeżeli wnioskodawca uważa, że dostrzegane przez niego uchybienia w zakresie postępowania dowodowego miały charakter przestępstwa, to aby skutecznie powołać się na tę okoliczność w postępowaniu wznowieniowym musiałaby wskazać potwierdzający ją prawomocny wyrok skazujący albo orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k. Złożony wniosek wydania takich orzeczeń nie sygnalizuje.

Co zaś się tyczy kwestii przypisania skazanemu popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., to wniosek skazanego nie bazuje na żadnych nowych faktach i dowodach nieznanach Sądowi orzekającym w jego sprawie, lecz błędnej interpretacji warunków stosowania wymienionego przepisu. Zatem już tylko na marginesie zauważyć można, iż to, że skazany nie był wcześniej karany za przestępstwo popełnione na tle seksualnym oraz stosowanie przemocy wobec kobiet i dzieci pozostaje bez znaczenia dla przyjęcia kwalifikacji z art. 64 § 1

k.k. W przypadku skazanego podstawą jej przyjęcia było podobieństwo przestępstw wynikające ze stosowania przemocy wobec osoby.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.